

2016. november

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

A háziorvosi rendelőben idősebb úr ült az orvossal szemben. Bemutatta legújabb leleteit, és megbeszélték a következő időszakban alkalmazandó gyógyszereket. Az orvos megállapította, hogy a pácienst korához képest minden rendben van, nincs semmi különös teendő. A páciens orvosához fordult: És a doktor úr hogy van, olyan rosszkedvűnek, szomorúnak látom. Nézze – válaszolt az orvos –, őszintén szólva semmi okom sincs a jókedvre, meg a vidámságra. Tudja, másfél éve meghalt a feleségem, a lányom külföldre ment férjhez. Egyedül vagyok, és már semmi jót sem várhatok az élettől. Itt rendelek minden nap, a munkámat, mint mindig, rendesen elvégzem, aztán hazaballagok, és az üres lakásban próbálom valamivel elúzni az unalmamat. Én sem fiatalodom, ha beteg lennék, nem tudom, ki gondoskodik rólam. Nincsenek például rokonai – kérdezte a beteg –, régi barátai vagy jó szomszédjai? Lehet, hogy akadnak ilyenek – mondta az orvos –, csak hogy nekik nem hiányzik én, akiről gondoskodniuk lehetne, nekem hiányzik az, aki rólam gondoskodhatna.

Szomorú olyan időseket látni, akik nem látják életük értelmét. Még szomorúbb, ha fiatalok élnek célok és tervek nélkül, elképzelésük sincs saját jövőjükéről. Remény nélkül nehéz élni, a remény éltet és erőt ad a vágyott célért való munkálkodáshoz. Akiben nem él a remény, aki nem bíz abban, hogy fáradozása eredményes lesz, csak „elvégzi a dolgát”, az nem tudja mozgósítani azokat a többletenergiaikat, amelyek nem csak sikerre vezetnének, hanem a jól végzett munka örömét is megadnák. Nekik mondja Jézus: „Amikor mindent megtesztek, amit parancsoltak nektek, mondjátok: Haszontalan szolgák vagyunk, csak azt tettük, ami a kötelességünk volt!” (Luk 17,10)

Tudjátok-e gyermeki bizalommal várni életetek kisebb-nagyobb eseményeit? Mi élteti bennetek a reményt, hogy fáradozásotok minden nehézség ellenére meg hozza gyümölcsét? Mi segít nektek gyermekeiteket úgy irányítani, hogy ne váljanak „haszontalan szolgává”?

Korunk egyik nagy vívmánya, hogy az emberek többnyire szabadon dönthetnek saját sorsukról. Régebben a társadalmi, gazdasági és kulturális adottságok beszűkítették az egyén mozgásterét. Ma lehetőség van az élet megtervezésére és a jó tulajdonságok szabad kibontakoztatására. Ha azonban nincsenek nemes célok és az emberek csak saját – gyakran félreértelmezett – érdekeiket nézik, a társadalom szétesik. A birtoklás és az élvezet individualista kultúrájában az ember elmagányosodik, és nem találja meg élete értelmét. Isten az embert társas lénynek, nem magányosnak teremtette. Ezért az ember ösztönösen keresi azt a másik embert, akivel jó együtt lennie, akivel megértik egymást, akivel jó barátságban lenni.

A házasság olyan barátság, amely magába foglalja a szenvedély sajátosságait, de mindig az egyre inkább stabil és intenzív egység felé irányul. Mert nem csupán az életadásra alapított, hanem arra is, hogy a házastársak kölcsönös szerelme helyes módon jusson kifejezésre, fejlődjön és érlelődjön. Az egy férfi és egy nő közötti különleges barátság a teljességre törekvés jellegével bír, amely csak a házastársi egységben valósul meg. (vö. AL 125) A házastársak befogadják és értékelik a másik által képviselt nagy értékeket. Ilyen érték például szépség is, ami nem azonos a másik testi vagy pszichés varázsával, de megéretteti egymás személyisége szakralitásának ízlelését anélkül, hogy feltétlenül birtokolni akarnák őt. A fogyasztói társadalomban az esztétikai érzék elszegényedik, ezért kialszik az öröm. Minden csak azért van, hogy megvegyük, birtokoljuk és elfogyasszuk, még a személyek is. Ezzel

szemben a gyengédség annak a szeretetnek a megnyilvánulása, amely megszabadít a birtoklás önző vágyától. Arra tanít, hogy mérhetetlen tisztelettel és bizonyos félelemmel álljunk meg a másik személy előtt, nehogy kárt tegyünk benne vagy megfosszuk a szabadságától. A gyengéd szeretet megtanít szemlélni és értékelni azt, ami a személyiségében szép és szent, ami túl van a szükségleteinken. A gyengéd szeretet lehetővé teszi, hogy mindig egymás javát keressék, akkor is, ha a másik rosszkedvű, ha távol van, ha haragszik, ha bármiért épp most nehéz elviselni. Ebből a gyengéd szeretetből fakad a tett, az ajándékozás, és ez az öröm forrása. (vö. AL 127)

Soroljatok fel olyan értékeket, amelyeket házastársatok képvisel, és amelyek kapcsolatotok számára fontosak! Hogyan tudjátok gyermekeiteket rávezetni arra, hogy mindig önzetlenül keressék testvéreik javát?

Szeretetre vagyunk teremtve, nincs nagyobb öröm, mint megosztani valami jót: "Adj, s fogadj el magad is; élvezd az életet" (Sir 14,16). Az élet legintenzívebb örömei akkor születnek, amikor a mennyország elővételezéseként sikerül elősegíteni mások boldogságát. Édes és vigasztaló a mások megörvendtetéséből fakadó öröm. Ez az öröm a testvéri szeretet gyümölcse, nem a csak magára tekintő hiábavalóságé, hanem annak öröme, aki szeret és kedvét leli a szeretett ember javában, amely átárad a másikba és termékennyé válik benne. (vö. AL 129)

A család az a hely, ahol az ember megtanul másokért áldozatot vállalni, alkalmazkodni, a közösség hasznos tagja lenni úgy, hogy életét öröm járja át. A gyermekek nem kaphatnak nagyobb ajándékot, mint azt, hogy szüleik egymás iránti gyengéd szeretetének légkörében élhetnek. Az ebben a légkörben felnövekedő gyerekek maguk is igaz barátokra találnak, és szüleikéhez hasonló házasságra töreksenek. A fogyasztói társadalom, a harsány média más irányba terelné a fiatalokat, a keresztyén családban azonban kibontakozik bennük a szeretni tudó és szerethető ember. Az ilyen ember sohasem lesz magányossá, mindig meg fogja találni azt a közösséget ahová tartozhat, ahol másokat szerethet és ahol őt is szeretni fogják. Életének az fog mindig célt és értelmet adni, hogy az örök Szeretethez akar egyre közelebb kerülni.

Egy kis idő múlva újra felkereste a háziorvost a páciens. Arra kérte, hogy látogassa meg őket, pontosabban a velük együtt lakó anyósát. Tudja, doktor úr – magyarázta –, anyósom mindig azt emlegeti, hogy milyen jót tett neki az az injekció, amit doktor úr adott neki. Biztos volt benne, hogy valamilyen csodaszer. A legjobban az esett neki, ahogy doktor úr a szemébe nézve rámosolygott, amikor kihúzta a tűt. Aztán megkínálta azzal a linzer süteménnyel, amelyről azt tartja, hogy olyan finomat csak ő tud sütni, doktor úr meg hármat is evett belőle, és megdicsérte, hogy életében nem evett még ilyen finomat. Most már ugyan nem tud sütni, de feleségemnek elárulta a titkos receptet, és így ő is mestere lett a linzernek. Anyósom azt mondogatja, hogy mekkora öröm lenne, ha doktor úr megint eljönne, és újra megkínálhatná linzerrel. Ugye eljön?

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke